

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15 — *Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — *Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΤΙ ΑΠΕΛΕΙΧΘΗ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΖΥΤΗΣΕΩΝ

Δὲν ἠδύναντο νὰ γίνωσι πλέον παρατεταμέναι αἱ περὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν Β. λόγον συζητήσεις. Κατεβρόχθισαν τρεῖς ἐβδομάδας. Ἠγόρευσαν καὶ οἱ σημαίνοντες καὶ οἱ μὴ σημαίνοντες ῥήτορες. Ἐκ τῶν τελευταίων μερικοὶ, ὡς ὁ ἐξ Ἐδρυτανίας βουλευτῆς, καὶ ἰδευτερολόγησε μάλιστα, ἴσως διὰ νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν σημαίνοντων ἂν μὴ διὰ ποιότητα, ἀλλὰ διὰ ποσότητα. Ἐφρούαζεν ἡ τάξις τῶν θεωρούντων βουλευτῶν. Ἐχειρονόμησαν οἱ μὴ ὀμιλοῦντες. Ἐγένετο πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἀπόπειρα ἐπιθέσεως βουλευτοῦ κατὰ βουλευτοῦ, εὐτυχῶς ματαιωθείσα. Ἀντηλλάγησαν ἐκ τῶν δύο πτερύγων αἱ δεινότεραι τῶν ὕβρεων. Ἐξεφράσθησαν καὶ ὑπὲρ τῆς προκατόχου καὶ ὑπὲρ τῆς ἐνεστῶσης κυβερνήσεως οἱ δεινότεροι τῶν ἐπαίνων.

Καὶ ὅλα ταῦτα ποῦ κατέληξαν; Ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἐξαγόμενον;

Ὅτι οἱ Βασιλικοὶ λόγοι πρέπει νὰ καταργηθῶσι.

* *

Ἐὰν ἤμην Βασιλεὺς, θὰ ἔθετον τὸν ὅρον τοῦτον ὡς ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνεν τῆς βασιλείας μου.

Θὰ με ἤκουον;

Θὰ ἀπηλλασσόμην ἐν τῷ μέλλοντι τοῦ κινδύνου, ὅστις βεβαίως δὲν ἀφίνει ἀπρόσβλητον τὴν βασιλικὴν μου ἀξιοπρέπειαν, νὰ ὀνομάζωμαι ὑπὸ μὲν τοῦ κ. Καλλιγᾶ ἀγροκομιστῆς, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰακωβάτου «πρῶτος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς», ὑπὸ τοῦ κ. Οἰκονόμου «ὅτι ἔπρεπε μὲ τοὺς χωροφύλακας νὰ μὲ φέρουσι πίσου» καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη «ὅτι ἀδ βασιλεὺς δὲν εἶναι τίποτε, τὸ ὑπουργεῖον εἶναι ἡ ἐξουσία».

Δὲν θὰ με ἤκουον;

Θὰ ἔπαιρνα τὸ μαστουνάκι μου, θὰ συμμάζωνα ὁ, τι σῦναξα καὶ δὲ σῦναξα καὶ :

— Κύριοι Ἐλλήνες, χαίρετε.

— Ἀντιχαίρετε.

* *

Τί εἶναι αὐτοὶ οἱ Βασιλικοὶ λόγοι ἢ μία κωμῆδια, πρὸς ἣν δὲν συμβιβάζονται πλέον τὰ ἤθη καὶ αἱ ἰδέαι μας;

Τὴν κωμῆδιαν αὐτὴν τὴν ἐπαῖξαν ἐφέτος ἀμίμητα οἱ κύριοι Τρικούπης καὶ Λομβάρδος, ὡς νὰ ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Κοκλὲν τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου.

Ὁ κύριος Τρικούπης ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ Βασιλικὸς λόγος εἶναι ἔργον τῆς Κυβερνήσεως καὶ συνηγόρησεν ὑπὲρ τοῦ λόγου ἐκείνου ὡς πρῶτην Κυβέρνησις.

Ὁ κ. Λομβάρδος εἶπε καὶ αὐτὸς τὸ τετριμμένον ὅτι ὁ Βασιλικὸς λόγος εἶναι ὑπουργικὴ πράξις, ἀλλὰ κυρίως ὑπερησπίσθη αὐτὸν ὡς Βασιλεὺς.

Τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ἀπονενομημένου τῶν δύο πρῶτην συνυπουργῶν ἢ ἐκ τοῦ ἀπονενομημένου αὐτοῦ τοῦ πράγματός;

Ὁ Βασιλικὸς λόγος ὀνομάζεται «πλάσμα» ὑπὸ τῶν συταγματολόγων. Ζεύρετε τί θέλει νὰ πῇ ἡ λέξις ἀπλάσμα; Οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ἀψῦδος.

Διότι ὁ λόγος αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε βασιλικὴ πράξις, οὔτε ὑπουργικὴ πράξις. Ἄν ἦτο ἢ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο, θὰ ἦτο ἀλήθεια. Ἄλλ' εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ δύο, τὰ δὲ δύο εἶναι ἀντίθετα καὶ ἑτερογενῆ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀψῦδος.

* *

Ἄλλ' εἶναι ἀψῦδας τὸ ὅποιον δὲν παρέρχεται ἀνεύθυνον, εἶναι ψῦδος τὸ ὅποιον ἀφίνει τὰ ἔχνη του.

Καὶ τὰ ἔχνη του τὴν φορὰν ταύτην ὑπῆρξαν ὅτι ἡ Βασιλικὴ Ἐξουσία ἐξῆλθεν ἠλαττωμένη ἐκ τοῦ περιόλου τῆς Βουλῆς μετὰ τὰς τριεβδομαδιαίας συζητήσεις.

ἠλαττωμένη, διότι αὐτὴ ἡ μομφὴ ἦν ἐκόλλησεν ἡ πλειοψηφία τῆς Βουλῆς ἐπὶ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως δὲν ἀφισεν ἄθικτον τὸ Βασιλικὸν ἀξίωμα.

Διότι ὁ κ. Τρικούπης ἐπεκαλέσθη τὴν Βασιλικὴν ἐπιστολογραφίαν.

Ἄλλ' ἡ ἐπιστολογραφία αὐτὴ δὲν ἔκαμψε τὴν πλειοψηφίαν.

Καὶ ὅταν δὲν τὴν ἔκαμψεν, οἱ βασιλικώτεροι δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι ἡ μομφὴ ἐκείνη ἀπὸ τῶν νῶτων τοῦ Τρικούπη ἀντανακλάται εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Βασιλικῆς Ἐξουσίας. Διότι ὁ κ. Τρικούπης ὑπέδειξε καθαρὰ, ὅτι ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Ἐξουσίας ἐκτιμήσεως τῶν

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

Ἡρωϊσμός ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι νὰ ἀσπάζησαι γυναῖκα κα-
πνίζουσαν.

Ἡ κλασικὴ τραγωδία ὁμοιάζει τὴν τιμίαν γυναῖκα τὴν
ἀπολαύουσαν τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν· τὸ ρομαντικὸν ὁμοίως δρᾶμα
εἶναι γυνὴ διατηρουμένη ἥτις μᾶς γοητεύει.

Ἡ μετριοφροσύνη εἶνε φύλλον συκῆς δι' οὗ καλύπτομεν
τὰ προσόντα μας.

Κυρίως ὁ ὕμναιος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνταλλαγή ὕβρεων
τὴν ἡμέραν καὶ βραχελήτου τὴν νύκτα.

Ἡ σελήνη εἶναι τὸ βουλοκέρι τῆς φύσεως.

Ἡ πραγματικότης εἶναι τὸ καθάρισον τοῦ αἰσθήματος.

Ἄ ἔρως εἶναι εἶδος θεάτρου εἰς τὸ ὅποιον αἱ γυναῖκες
μοιράζουσι κοιτραμάρκας.

Νεῖνίς τις (μὰ τὸν θεό! πολὺ εὐμορφῆ) μοῦ ἔλεγε μιά
μέρα: Ἄ! ἔχετε σιδερένια ὑγεία.—Ναί, κυρία μου, τῆ
ἀπεκρίθην, εἶμαι ἀπὸ σίδηρο, ἀλλὰ ὁ μαγνήτης εἰσθε σεῖς!!
(Ἡ φιλοφρόνησις αὐτῆ μοῦ ἀπέφερε δικαίαν ἀμοιβήν).

Ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ εὐειδοῦς κόρης, τὴν παρομοιάζομεν

πρὸς ἄγγελον. Ἄν οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀρσενικοὶ, τότε τὸ
πρᾶγμα μοῦ φαίνεται ὀλίγον βίψοκίνδυνον.

Ἐάν ἡ σύζυγός μου ἔφερε φανέλλαν, σὺδέποτε θὰ ἐζηλο-
τύπου. . . . οὔτε τὴν γυναῖκα, οὔτε τὴν φανέλλαν.

Ὁ φίλος μου Δ** ἀγαπᾷ μετὰ πολλῆς δυνάμεως· αὐτὸ
εἶναι ἡ ἀδυναμία του.

Κόμμερσων.

ΑΠΑΝΤΑ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΟΜΟΥ

Ἡ νέα αὕτη ἐκδοσις θὰ περιέχη ἅπαντα τὰ ἐκδομένα
καὶ τὰ ἐτι ἀνέκδοτα μένοντα ἔργα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ·
ἡ σκιαγραφία αὐτοῦ γραφήσεται ὑπὸ τοῦ κ. Βιρηναίου Ἀσω-
πίου, ἡ δὲ εἰκὼν του χαραχθήσεται ἐν Παρισίοις.

Τμητὴ-συνδρομῆς φρ. 2. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ
τυπογραφεῖῳ τῆς «Κορίνθης», παρὰ τῆ πλατεῖα Ὀμοροίας.

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1880.

Χ. Σ. Χιώτης,

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΟΙ

ΓΕΛΩΤΕΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΚΚΟΥ

ἐκίνησεν ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν. Βλέπων δὲ ὅτι ἡ θυγάτηρ
του ἦτο συγκεκριμένη ἐνευσεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον καὶ
συγχρόνως ἠγέρθη. Ἐκεῖνος δὲ θλίβων τὴν χεῖρά της:

— Θάρρος Βέρθα! — τῆ ἔλεγε—δὲν θὰ ἀφήσω νὰ μοι
ἀρπάσωσι τὸν θησαυρόν μου!

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μετὰ τοῦ Βαρώνου, διὰ νὰ εἰ-
σελθῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Κύριε Δωρναί — εἶπεν ὁ Βαρῶνος — ἀπὸ σᾶς μόνον
ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν. Σεῖς δύνασθε νὰ λύσητε τὸν γόρδιον
δεσμόν, ὅστις με δεσμεύει. Σπεύσατε ἐνόσω εἶναι ἀκόμη
καιρὸς καὶ ἐνόσω δύναμαι νὰ προβάλλω ὡς αἰτίαν τῆς ἀνα-
βολῆς τὴν ἀσθένειαν τῆς Βέρθας μας. Προβλέπω ἀληθῶς
μέγα δυστύχημα εἰάν δὲν δυνηθῶ ν' ἀπαλλαγῶ ἐντίμως τῆς
ὑποσχέσεώς μου.

— Ἄπ' ἐναντίας διατηρήσατε τὴν ὑπόσχεσίν σας, — ἀλλ'
ἀναβάλλετε μόνον τὴν ἐκπλήρωσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Καὶ
τότε ὁ νέος κόμης τοῦ Σαιν—Μώρ θὰ ἔλθῃ νὰ σας ζητήσῃ
τὴν ὄφειλν.

Καὶ θλίβων τὴν δεξιάν του ὁ Ἐδουάρδος ἐξῆλθε θαρρα-
λέος καὶ εὐελπίς.

XIII

Ὁ Ἐδουάρδος εἶχεν ἤδη ἐνάξει ἐνώπιον τῶν δικαστη-
ρίων τὸν Κόμητα τοῦ Σαιν—Μώρ ἢ μᾶλλον τὸν Δεσορέλ ὡς

σφετερισθέντα τὸ ὄνομα ἀποθανόντος ἀνεψιοῦ τοῦ Κόμητος
καὶ τὴν κληρονομίαν συγχρόνως, τῆς ὁποίας ἐζήτηε τὴν εἰς
αὐτὸν ἀπόδοσιν, καθ' ὅσον ἐκλιπόντος ἐκείνου, οὗτος ἦτο ὁ
μόνος καὶ ἄμεσος κληρονόμος. Συγχρόνως δὲ κατήγγειλε
τὸν Τριβουλλιὰκ.

Ἄλλὰ μὴ νομίση τις ὅτι καὶ ὁ Κόμης τοῦ Σαιν—Μώρ
ἐκοιμάτο. Ἐξέσυρε κάλλιστα ὅτι ἡ Κομητεία αὐτοῦ δὲν ἀ-
ναπαύεται ἐπὶ ῥόδων. Ἐπεχείρησε λοιπὸν διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ
νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν βίαν. Ἦτο λοιπὸν ἐνο-
χος; Ἐφοβεῖτο τὸν Ἐδουάρδον;—Τοῦτο θὰ τὸ λύσῃ ἡ δι-
καιοσύνη. Ἄλλ' ἦτο σκάνδαλον εἰς τὸν τόπον ὁ Ἐδουάρδος·
καὶ ὁ Ἀμεδάιος ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῆ.

Προσεκάλεσε λοιπὸν εἰς συνέντευξιν. Ὁ Ἐδουάρδος, πάν-
τοτε ὑποσπευόμενος, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ φανῆ καὶ δεῖλος,
ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ τὴν δωδεκάτην τῆς ἐπιούσης
μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κόμητος τοῦ Σαιν—Μώρ.

Εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖόν του μόνος ὑπεδέχθη τὸν Ἐ-
δουάρδον ὁ Ἀμεδάιος. Ὁ Ἐδουάρδος εἰσήλθε σοβαρὸς μὲν,
ἀλλ' ὠπλισμένος μὸ θάρρος.

— Ὑπακούω εἰς τὴν πρόσκλησίν σας Κύριε Κόμη—εἶπεν
εἰσερχόμενος.

Ὁ Ἀμεδάιος τῷ ἐνευσε νὰ καθῆσθ.

(ἀκολουθεῖ).

Κ. Σένοξ.